

Usandım

– gölge06 · 21 Haziran 2016

Hayat; bir çengi gibi kıvrılırken; sisler içinde
Yaşamak kimine zil, kimine zül olur
Aşk; içten içe yanan, bir orman yangını
Bu yangında; kimi alev, kimi kül olur

Ben ne zaman boynum kıldan ince desem aşka
Terk edilmiş köylere döner yüreğim
Bastığım toprak ayaklarımın altından kayar
Kuru yapraklar gibi koparım dalımdan
Sahipsiz köpeklere dönerim

Ne zaman ayrılık çalsa kapımı
Aynalar kırılır gözlerimin mavisinde
Şaklar yüzümde yalnızlığın kamçısı
Miğferi kırık
Kalkanı paramparça
Yenilmiş bir Spartalı olurum

U
s
a
n
d
ı
m

Her aşkın bir veda olmasından usandım
Dalından kopmuş yaprak gibi uçmaktan...
Denizden ayrı düşmüş balık gibi çırpınmaktan usandım
Her avcıya av benim
Bir istirdiyenin acısından bir inci çıkar
Her aşktan acı çıkmasından usandım

Kutuplarda buz tutmuş bir deniz artık yüreğim
Ne bir gemi geçer içimden
Ne bir martı uçar sahillerimde

Yoruldum artık
İçimde kalan boşluğa düşmekten yoruldum
Çürümüş bir cesede; s e v g i l i m diye sarılmaktan yoruldum

Artık kara yel gibi esemiyorum
Düş yorgunuyum
Aşk yorgunuyum
Bazen deniz kabukları gibi sert
Bazen de iğde dalı gibi çıt diye kırılıyorum

Acılar bitsin artık
Şeytan azapta kalsın
Onca acı;
Yumruk kadar yüreğin neresine sığsın
Düş kırıklığından çöl oldu içim
Yağmur neresine yağsın
Kar neresine yağsın